

MAGYAR KÁLVÁRIA

**Keresztút a Szekszárdi Remete Kálvárián
2009. április 10-én**

Írta: Báthory László plébános a Pécsi Kálvárián 1996. március 15.-én tartott keresztútra

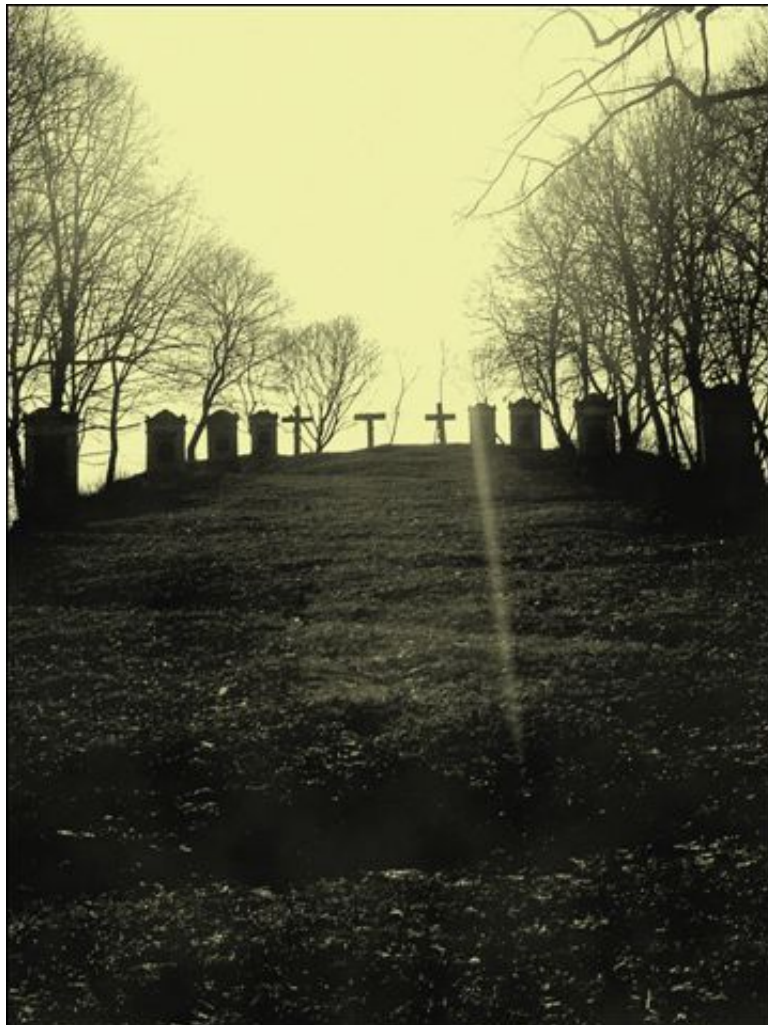
A fényképeket készítette: Visontai László, 2008. nagybőjt időben a Szekszárdi Remete Kálvárián

A keresztfához megyek...

Urunk, Jézus Krisztus!

Amint ma egybeesik keresztútjárásunk nemzeti ünnepünkkel, úgy járta és járja a magyar nép keresztútját ezeréves múltunkban és jelenünkben. De Te, Uram, velünk voltál és velünk vagy küzdelmeinkben, szenvedéseinkben, eleséseinkben. Töviskoronás, szenvedő arcodból sugárzik a „lélek készsége”, mely erőt és bátorítást adott és ad nemzetünk keresztútjárásában. Ezt az erőt kérjük szegény, sokat szenvedett és ma is a kibontakozásért vajúdo hazánkban és szomorú szívű magyarjainak. Szeretnénk magasba emelni áldott keresztet és koronás nemzeti zászlókat, és így könyörögni a szenvedésekben kiérdemelt diadalért. Hazánk feltámadásáért. Fogadd el ezt a keresztutat engesztelésül magyar hazánkért és magyar népünkért. Ámen.

Isten, hazánkért térdelünk elődbe...

I. PILÁTUS ÍTÉLETE

Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged, mert szent kereszted által megváltottad a világot!

Ott állsz Urunk, gyáva bírád előtt... körülötted ellenségeid, a felbőszített és félrevezetett nép és a lefizetett hamis tanúk... De Te nem védekezel, hanem némán vállalod sorsodat: a szenvedést. Felettünk is hányszor ítékeztek igazságtalanul! Hányszor taposott rajtunk keresztül Nyugat és Kelet, hányszor lett földönfutóvá a magyar, hogy „nem lelé honját a hazában” és a világban. Hányszor hullottak el „legjobbaink a hosszú harc alatt”, hányszor kezdtünk új hazát építeni... De ahogy Te, Uram, vállaltad sorsod, mi is vállaljuk magyar sorsunkat... vállaljuk múltunkat, vállaljuk és építjük jövőnket. Mert tudjuk, hogy nem hangzatos szólamokat, nagy szavakat vársz tőlünk, hanem ennél nehezebbet a csendes, igazi hűséget Hozzád és a hazához!

Ránk, bűnösökre, minden verés ránk fér...

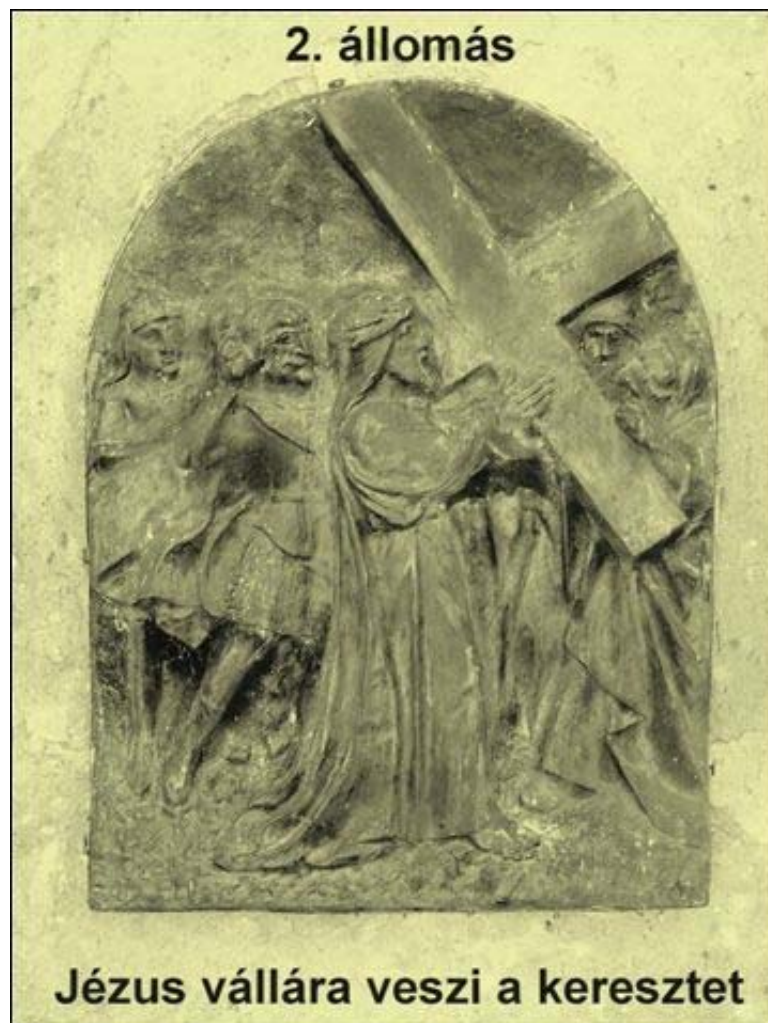
II. VÁLLADON és vállunkon a KERESZT

Imádunk Téged...

Megkezdted Uram, keresztutadat és behintetted azt szent véreddel... Vércseppjeidből nekünk is jutott... Krisztus-vér a magyar ugaron... Ha szenvedtünk, Te is velünk szenvedtél, ha sírtunk, Te is velünk sírtál, bár alig volt néhány „víg esztendőnk”, Te is velünk vigadtál. Te átölelted kereszted, és amikor nekünk is keresztet ácsoltak, minket is magadhoz öleltél, mert minden igazságért és hazáért szenvedőt Te így szerettél.

Mi nem akarunk Uram, Neked keresztet ácsolni! Senkinek nem akarunk keresztet ácsolni! Csak arra kérünk, ha újra és újra felmered a szenvedés keresztje, tarts meg minket ölelő karjaidban és „hullajtsd velünk síró könnyedet” és hullajtsd értünk megváltó vércseppjeidet. Ámen.

Uram, Jézus, légy velünk...

III. AZ ELSŐ ELESÉS

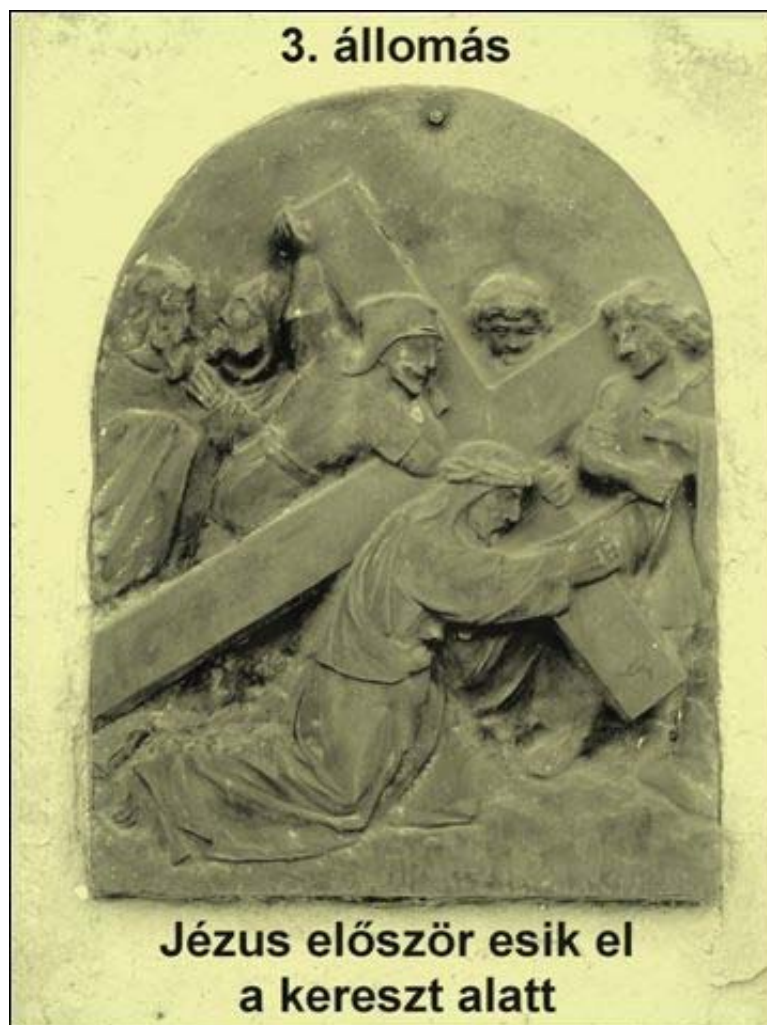
Imádunk Téged...

Uram, első elesésednél a magunk elestére, a magunk bűneire gondolunk. Hányszor éreztük át balsorsunkban a Himnusz igazát:

„Hajh, de bűneink miatt gyúlt harag kebledben
S elsújtád villámidat dörgő fellegekben...”

Egyik nagy nemzeti bűnünkért, a káromkodásokért és trágár beszédekért akarunk most engesztelni, Urunk! Éppen ezen a helyen, ahol az elmúlt évtizedekben durva ajkak és romboló kezek szentségtelenítették meg nevedet és Neked szentelt Kálváriádat. Engesztelünk a tengernyi káromkodásért az utcán, autóbuszon, iskolában, sajtóban, tévében, rádióban és a családban, ahol a gyerekek a szüleiktől tanulják a káromkodást és az istentelen, durva beszédet. – Vagy gondolunk az összetört útszéli keresztekre, befirkált templomfalakra, robbantásos merényletekre, meggyalázott síremlékekre... Uram, kegyelmeddel, erőddel, emelj föl ebből a bűnből! Szép magyar nyelvünket ne a Te gyalázásodra, vagy ártatlan lelkek megfertőzésére használjuk, hanem bocsánatkérésre és a Te dicsőítésedre. Ámen.

Előtted, Jézusom, leborulok... 1-2. versszak

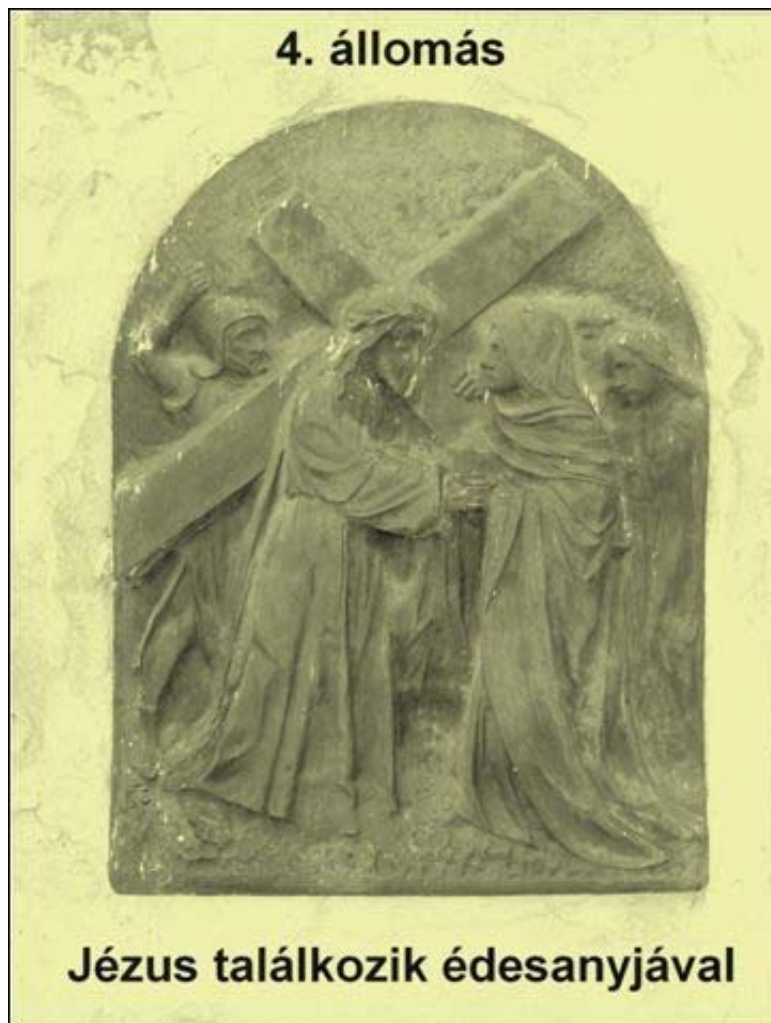

IV. TALÁLKOZÁS AZ ÉDESANYÁVAL

Imádunk Téged...

Micsoda fájdalmas találkozás! Csak az anyai szív érezheti át így gyermeke sorsát, mint a Szűzanya. Hazánkban is mennyi összeszoruló anyai szív, mennyi anyai könny! A tékozló fiúkat és tékozló lányokat hiába hazaváró édesanyák könnye, a frontról haza nem térő férjekért és gyermekekért ontott könnyek, a gyermeküket fiatalon eltemető édesanyák könnye, a lélekben meghalt csak testben élő gyermekekért hullatott könnyek...! És az anya után hiába kiáltó gyermekek könnye, a megszületni nem engedett, anyaméhben megölt gyermekek néma sikolya! Tengernyi könny! Anyáké és anyátlan gyermekeké. A síró anyáknak és anyátlanoknak kérjük: „Mutasd meg, hogy Anya vagy! Most segíts meg, Mária!

Keservesen siratja Mária fiát...

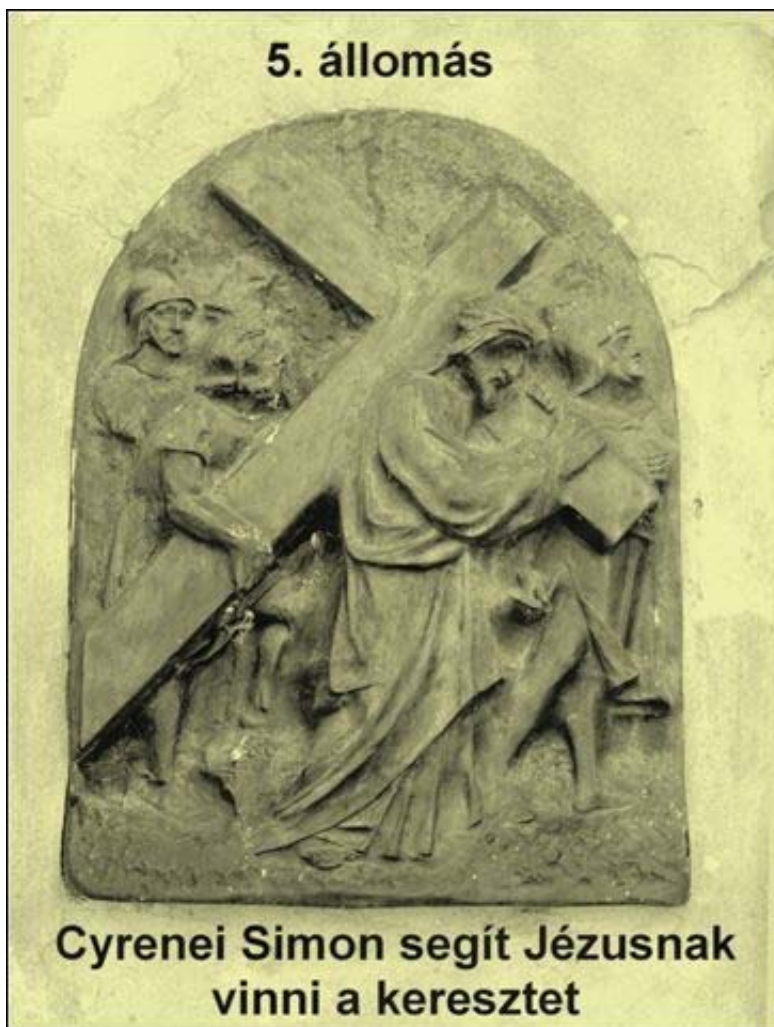
V. CIRENEI SIMON SEGÍTÉSE

Imádunk Téged...

Végre találunk valakit a kereszttúton, aki segít Jézusnak. – Hazánk történelmi kereszttútján is akadtak szép számmal, akiknek nem volt „drágább gyöngy élete, mint a haza becsülete”. Akadtak királyok, hősök, szentek, írók, költők, tanárok, hős papok, orvosok és tudósok, mind-mind a magyar haza Cirenei Simonjai. És névtelen hősök milliói, kik a hazáért harcoltak-haltak, mert „szolgaföldben nem nyughattak”. Éppen ezért múltunkra alapozzuk a jövőbe vetett reményünket, és a Szózáttal imádkozzuk:

„Az nem lehet, hogy annyi szív hiába onta vért.
S keservben annyi hű kebel szakadt meg a honért.
Az nem lehet, hogy ész, erő és oly szent akarat
Hiába sorvadozzanak egy átok súly alatt.
Még jöni kell és jöni fog egy jobb kor, mely után
Buzgó imádság epedez százezrek ajakán.”
Ámen.

Nagyasszonyunk, hazánk reménye...

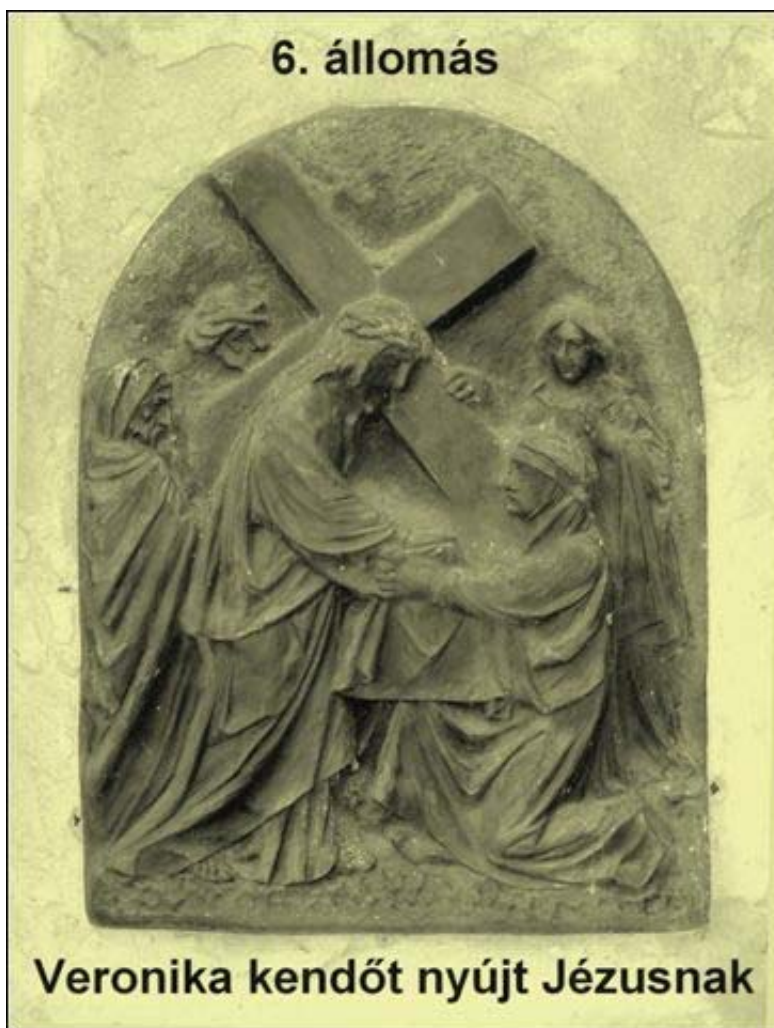

VI. VERONIKA KENDŐJE

Imádunk Téged...

És végre akadt valaki, aki könnyeket töröl, véres verítéket itat kendőjével, könnyítve a szenvedést! Hazánkban is millió a könnyes szem és néha patakokban folyt a vér... Mert egy Veronika nem győzi! És mindig akadtak Veronikák: Árpádházi Szent Erzsébettől, Szent Margittól, Kanizsai Dorottyán át a névtelen apácák százai, ezrei, akik árvaházakban, kórházakban hősi szeretettel töröltek könnyeket, verítéket a magyar arcokról. Vagy hős anyáink, akik – míg apáink a hazáért harcoltak – vetettek, arattak a család mindennapi kenyeréért. – Magyar édesanyák! Neveljete a hazának lányaitokból új Veronikákat! Mert szükség volt eddig is, most is és ezután is – még inkább! – leleményes szeretetükre, könnyeket elállító mosolyukra, a bűn vérzivataraiiban óvó enyhelyükre! Jutalmuk az, ami Veronikáé volt. Ő a kendőjébe, a mai Veronikák szívükbe rajzolt Krisztus-arc ajándékát kapják és adják tovább az új magyar szívekbe.

Ó Nagyasszony, nemzetünk...

VII. A MÁSODIK ESÉS

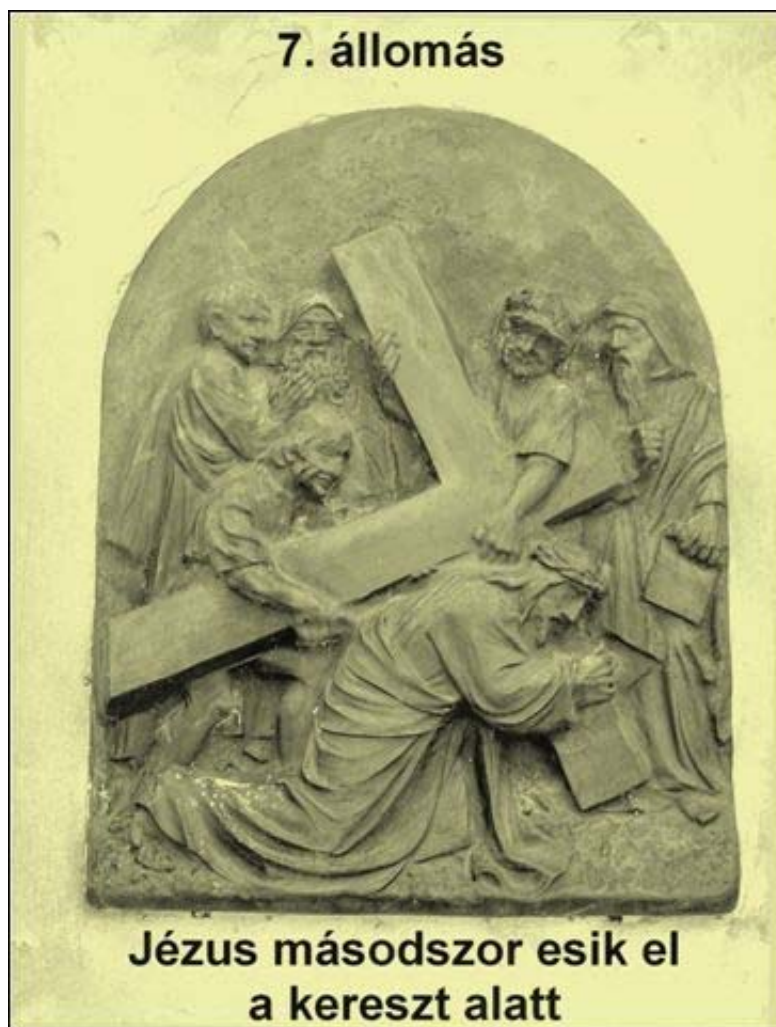
Imádunk Téged...

A második esésednél, Urunk, második nemzeti bűnünkre – talán a legnagyobbra – gondolunk: ez a széthúzás, egymás nem értése, a viszály, a pártoskodás. Ez, mint nemzeti átok, végigkísérte történelmünket Szent Istvántól napjainkig, Koppány lázadásától Mohácson át a taxisblokádig.

„Hányszor támadt tenfiad szép hazám, kebledre,
S lettél magzatod miatt magzatod hamvvedre.”

Hányszor nem tanultuk meg a leckét: egységben az erő! Sokak összefogása hányszor tett csodát! Most is ez a csoda segíthet rajtunk. „Ezt szolgálja a szószéken és az iskolában a pap a tanító, erre törekedjék ekéjével a földműves, pörölyével kezében a munkás, ecsetjével és vésőjével a művész, az államférfi és tisztviselő... S ha mindnyájunk egyesített, egy célra törekvő munkája, az egymástól tanuló, egymáson épülő nemzedékek során közelebb jut a nemzeti ideál megvalósításához, azzal az egyetemes emberiségnek is megtette a tőle telhető legnagyobb szolgálatot” írja Katona Lajos 1910-ben. Második esésednél, Urunk, arra kérünk, hogy a széthúzás nemzetgyengítő, súlyos eséséből emelj fel minket! Ámen.

Boldogasszony Anyánk...

VIII. SÍRÓ ASSZONYOK

Imádunk Téged...

„Ne rajtam sírjatok, hanem magatokon és gyermekeiteken” – mondtad a síró asszonyoknak. Egy nemzetnek mindene, a jövője az ifjúsága.

„Lesz-e gyümölcs a fán, melynek nincs virága?
Avagy virág vagy te, hazám ifjúsága?”

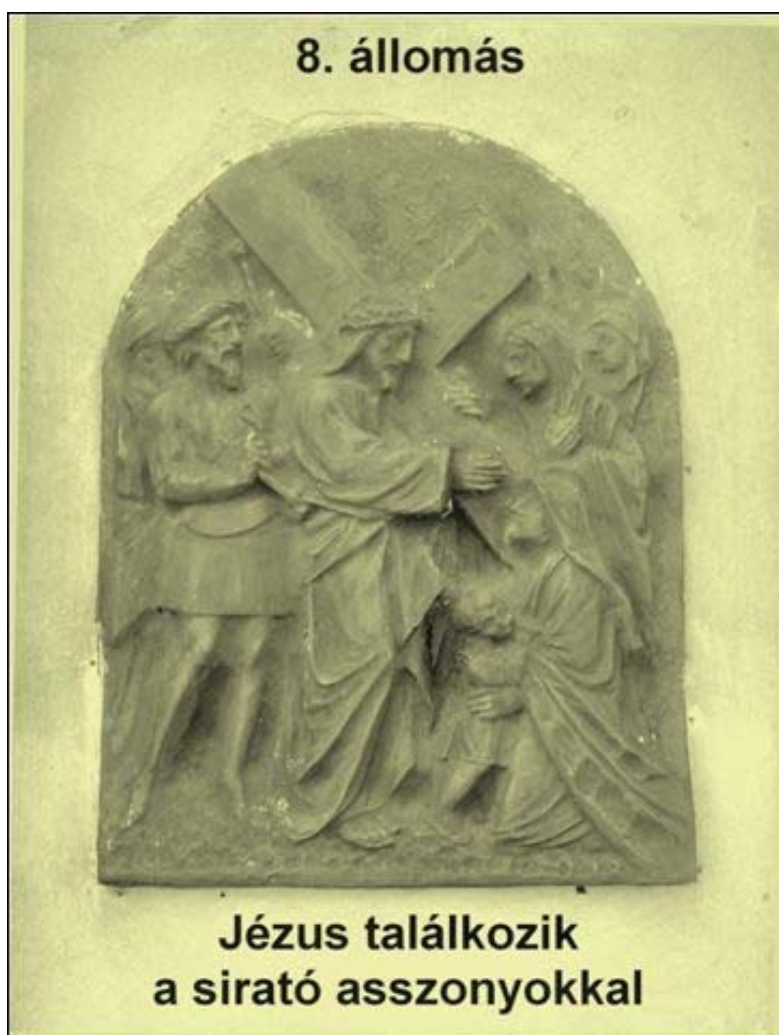
Kérdezi a költő. Szép énekünk is csak a múlt időben idézi egykori valóságunkat:

„Virágos kert vala híres Pannónia,
Mely kertet öntözé híven Szűz Mária.
Katolikus hitnek bő volt szép virága,
Be megsötétedett örvendetes napja.”

Mi mégis hisszük, hogy eljön az idő, amikor nem kell az anyáknak gyermekeiken sírni. Hisszük, hogy a jövődönk fésző bimbói már itt állnak köztünk! Kereső fiataljaink rátalálnak az igazság útjára, Reád, Urunk, ha még a keresztúton is. Ebben bízva átalakíthatjuk énekünket:

Virágos kert lesz megint híres Pannónia,
Mely kertet csak öntözze, kegyelmével öntözze
A Magyarok Nagyasszonya! Ámen.

Nyisd fel az eget sok kiáltásunkra...

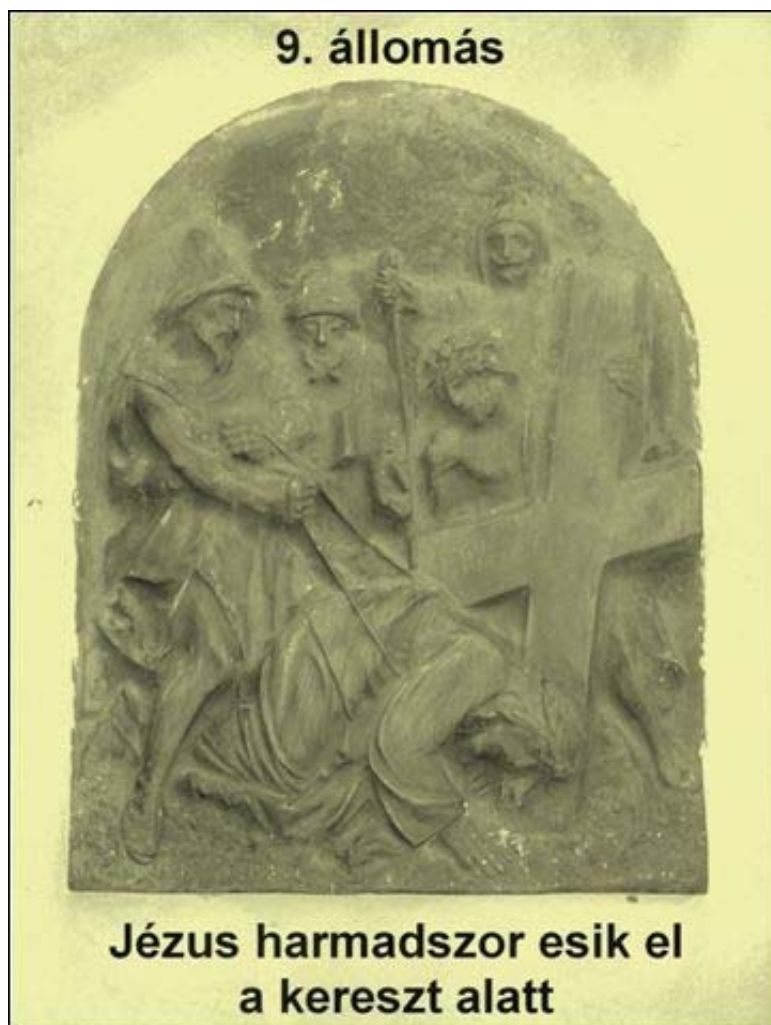

IX. A HARMADIK ESÉS

Imádunk Téged...

Harmadik esésednél harmadik nagy bűnünkre gondolunk, a nemzetgyilkosságra. Évek óta közepes városnyi magyarral fogy az ország. Statisztikák döbbenetes számai mutatják, hogy évről-évre hány magyart visz el az alkohol és a kábítószer, az igen magas öngyilkosság és főleg a „törvényes” vagy titokban végzett abortuszok igen magas száma. Mert tatár, török után, a két világháború után hamar újraéledt a nemzet és állt a Szózat szava: „megfogyva bár, de törve nem, él nemzet e hazán!” De „fogyva” is és „törve” is...!? Add, ó Uram, hogy ebből az elesettségből is felkeljen a magyar! Segíts gátat vetni a félreértett és félremagyarázott családtervezésnek, segítsd meg az abortusz ellen harcolókat, és segítsd – e nehéz időben is – az egyre nagyobb számú nagycsaládosokat, hogy lélekszámban, de minőségben is, talpra álljon a haza! Mert „áldjon vagy verjen sors keze”, itt élned, élned, élned kell!!!
Ámen.

Gyászba borult egek...

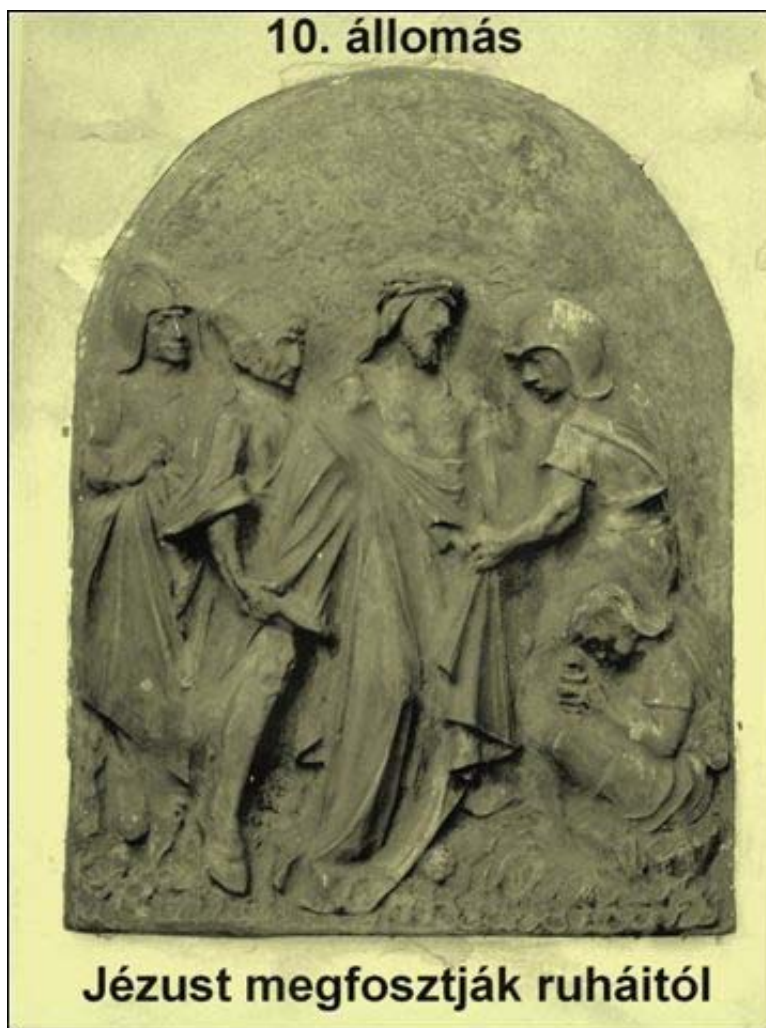
X. KIFOSZTOTTAN

Imádunk Téged...

A 21-ik zsoltárt idézhetjük itt, Urunk: „Szétoztották egymás között ruháimat és köntösömre sorsot vetettek.” – Hányszor tépték le becsületét szegény hazánknak is, hányszor osztottak ezen a magyar földön, „melyen annyiszor apáink vére folyt, ez, amelyhez minden szent nevet egy ezredév csatolt.” – Trianon! Ó Erdély, Bácska, Bánát, Kárpátalja, Felvidék, Őrség, Baranya! Egyharmadára csökkent területünk és népünk! És a kivándorlások, szökések, menekülések, mikor a magyar „szertenézett s nem lelé honját e hazában.” És a határainkon kívül élő magyarok sanyarú és kemény mai sorsa? Ez az igazi Kálváriája most a magyaroknak! Kifosztottan, megalázva, meggyalázva állunk a világban.

Köszönjük, Urunk, hogy elviselted ezeket a kínokat, hogy ebben a nagy fájdalomunkban is érezzük: Te itt is velünk vagy, velünk szenvedsz, velünk sírsz. Ámen.

Keresztények, sírjátok...

XI. RÁSZEGEZVE

Imádunk Téged...

Borzalmas kínokat szenvedtél ekkor, Urunk! Mindig jót tevő karjaidat, örömhír útján járó lábaidat a keresztre szegezik. Már csak felállítani kell és elkészült az ember műve Neked...

Történelmünk borzalmaira gondolunk itt. Dózsa tüzes trónja, szegények kínzója, szabadság tapodója, Arad 13 bitófája, Kufstein, Auschwitz, Dachau lágerei, Fő utca, Hortobágy, Recsk, 56 mártírjai, a terror megszámlálhatatlan áldozata mind átérték a borzalmak óráit, az ártatlanul biztos halálba menés kétségbeejtő éjszakáit. A nap is elsötétedett a Kálvárián, hogy ne lássa a borzalmakat, és a sötétség azóta is a világra borul, hogy „napvilágra ne kerüljenek a sötétség cselekedetei.” De Te, Uram, hagytad, hogy odaszögezzék kezeid, hogy kitárt karoddal az egész világot magadhoz öleld, szívedhez legközelebb azokat, akik a kínok kínjait veled és érted szenvedték. Ámen.

Nincsen abban irgalom...

XII. JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN

Imádunk Téged...

Ég és föld között függ a Megfeszített! Karját ölelésre tárja. Ajkát a megbocsátás szavaira nyitja: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” Lándzsával átdöfött szívét menedékül adja, hogy bajainkban, szenvedéseinkben mindig oda siessünk. Magyar népünk ezért állított utak mentén, falvakban és városokban, mezőkön és erdőkön keresztek, mert saját szenvedését látja Krisztus keresztjében, mert hiszi és vallja: „És ki segít már, ha Ő segít?”

Juhász Gyula: A tápai Krisztus

Az ország útján függ s a földre néz,
Arcán szelíd mosoly a szenvedés.

Olyan testvéri áldással tekint
Felénk és biztatja híveit.

A falu népét nézi csöndesen
Amint ballagva munkából megyen.

Feje fölött a nyárfa is magyar,
A fecske is és egy zivatar,

Az ősi népet, mely az ősi föld
Zsellére csak és várja az időt,

Mely őt paskolja s a falut veri
És folyton buzgó őt szent sebei

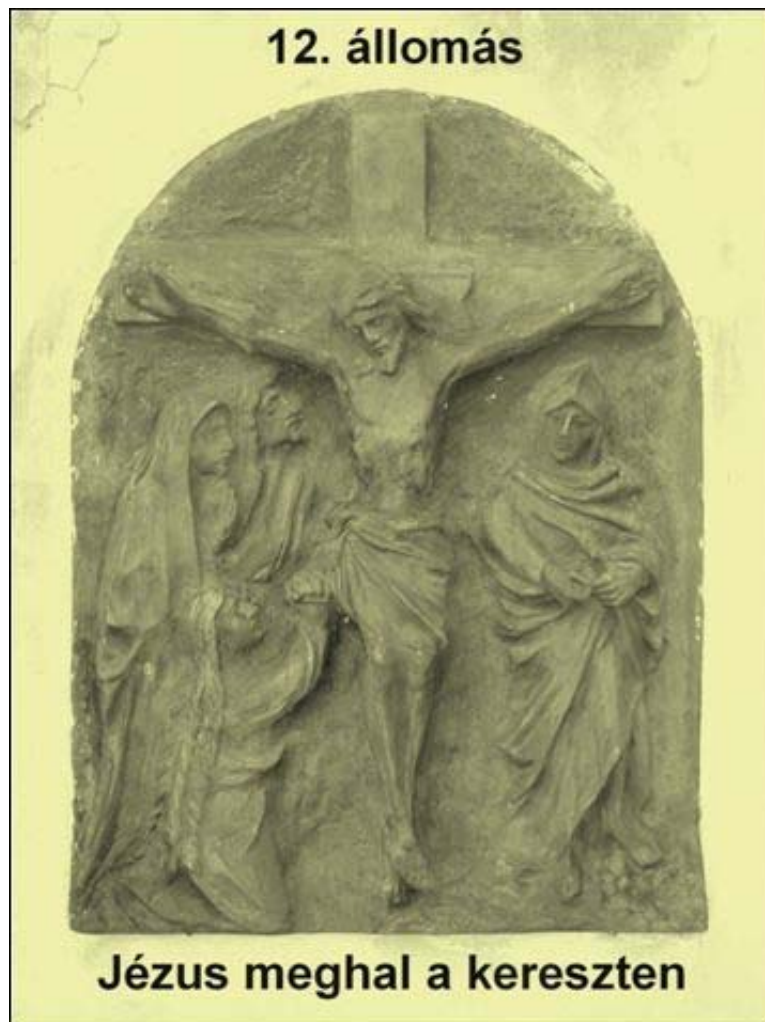
Mikor saját portáján úr leszen,
Mikor az élet néki terem.

Nem a magyarok sorsát hirdetik?
És ki segít már, ha Ő nem segít?

A magyar Krisztus, a falusi szent,
Hiszen nekik is megváltást izent.

Itt imádkozzuk el imádat, melyre Te tanítottál minket, Urunk: **Mi Atyánk...**

Királyi zászló jer elől...

XIII. A FÁJDALMAS ANYA ÖLÉBEN

Imádunk Téged...

Öledből indult el élete és öledbe tér meg holtában Krisztusod. Öröm és fájdalom az édesanya sorsa, öröm és fájdalom a nemzet sorsa. Könnyed, mely „úgy siratja szent Fiát”, megszentel minden könnyet, melyet egy évezred alatt sírtak el hazánk szomorú sorsa felett. És ezek a könnyek nemcsak „árvák könnyei” voltak, nemcsak gyermekeiért síró anyai könnyek, de nehéz, férfiszemekből is kicsorduló könnyek. És voltak néha az öröm könnyei is, a remény sóhajai is, a feltámadásban bízó fátyolos könnyek is.

Fájdalmas Anyánk, a Te karjaidból indult el Jézusunk a sír sötétjébe, de három nap múlva a Feltámadás dicsőségébe is. Fogadd öledbe, öleld karjaidba szegény, szenvedő magyar népedet is, hogy reménye legyen a boldog újjászületésre is. Itt mondjuk el a Hozzád szóló imát: Üdvözlégy Mária...

Áll a gyötrött Isten anyja...

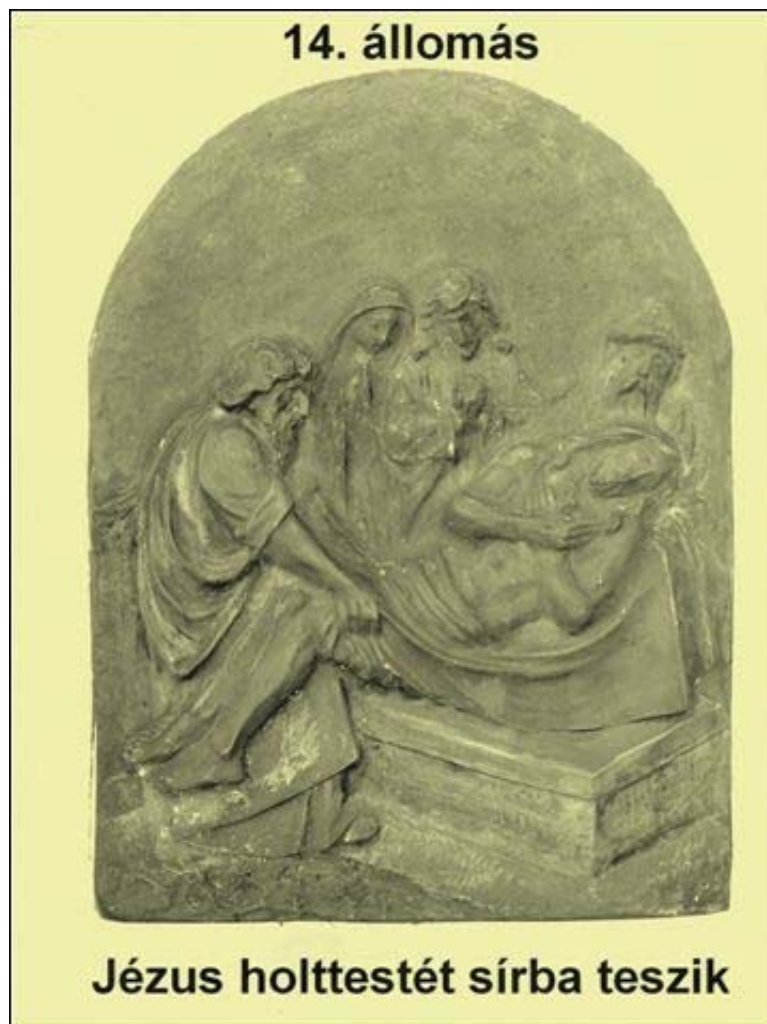

XIV. A SÍRBAN

Imádunk Téged...

Minden sír olyan, mint egy hatalmas torok: elnyel és elemészt. – Uram, Te azért jöttél, hogy ne a sír legyen a végállomás. Halottainknak mi is drága síremlékeket állítunk, de ráírjuk: „Csak a teste”. És feltámadást várunk. Mert nagybőjtjeinkre, nagypéntekjeinkre mindig feltámadást várunk. Minden névtelen sírdomb vagy tömegsír mellett is feltámadást várunk! Mohács emlékhely, Don-kanyari névtelen tömegsírok, 301 parcella mellett állva is ezt kiáltjuk: feltámadást várunk! Minden reménytelenségben, sötét éjszakában is ezt kiáltom: hiszek a feltámadásban és hiszek magyar hazám feltámadásában is! Ámen.

Krisztus feltámadott... 3-4. versszak

BEFEJEZÉS

„Rendhagyó” keresztutunknak a végére értünk. Urunk, Jézus Krisztus szenvedésének tükrében magyar hazánk kálváriáját végigjártuk. A Te sorsod a mi sorsunk is, Urunk! De hisszük, hogy nemcsak a szenvedésben, de a feltámadásban is! Ezért imádságként szálljon feléd nemzeti imádságunk: a Himnusz.

Ének: a Himnusz.

Végül hallgassuk meg nagy költőnk, Babits Mihály szárnyaló sorait a „Szózat”-ról, melyet a mű megszületésének 100-ik évfordulóján, 1936-ban írt:

„Azt a hazát, melyről a Szózat zeng, el nem veheti és meg nem csonkíthatja senki. Az visszavonhatatlanul hozzánk tartozik. Magunkban hordozzuk éppen annyira, mint ahogy ő hordoz bennünket általa, benne vagyunk, akik vagyunk, s ha ő nem volna, mi sem lennénk többé. Ez az a föld,»amelyhez annyi szent nevet egy ezredév csatolt«, ahol számunkra a szabadság zászlaját hordozták. Ezen a földön nem fog az erőszak! Ha egyszer hazánk volt, örökre az marad, még magunktól sem mondhatunk le róla, mert akkor magunkról mondanánk le. Ezért kell híveknek lennünk hozzá »rendületlenül«: kívülre tényleg »nincsen számunkra hely«. Ez a haza egységes és oszthatatlan: őseink emléke szabadságunk megszokása, jogaink méltósága, kultúránk hagyománya, nagy költőink szava, minden benne van és vele értődik. Ennek a hazának »integráns része« a Szózat is: nélküle csonka lenne a szellemi ország, s nem lenne többé magyar a magyar.”

Ének: a Szózat

Határainkon kívül élő magyar testvéreinkért a Székely himnusszal könyörgünk:

Ki tudja, merre visz a végzet...

